

Mr. Williams al país del Soho

Old Compton Street espetega de bullfícia; gruixudes corrioles flexionen els músculs per l'arteria principal del barri gai de Londres, el Soho. Des de la terrassa del famós *village*, Richard B. em fa observar la taverna Admiral Duncan: la cerveseria és plena de gom a gom. "Res no ha canviat", diu plàcidament aquest funcionari del Ministeri de Sanitat, de quaranta i pocs anys, que prové d'una família anglesa "tan antiga que ma mare encara és catòlica" i que mai es plantejaria l'adopció de criatures per més que la seua parella li ho demanés. A baix, sobre el carrer, un esquadró de *drag queens* reparteix invitacions per a discoteques i saunes entre una multitud de londinencs voltada de turistes que tot s'ho miren amb aire encantat.

Richard s'equivoca. Des que el 1999 terroristes d'extrema dreta feren esclatar una bomba a l'Admiral Duncan que va causar tres morts, l'escena política i social al Regne Unit ha fet passes de gegant en el camí del reconeixement dels drets de transsexuals, gais i lesbianes. El 2002, el Parlament aprovava l'equiparació dels drets d'adopció; el 2003, la regulació d'igualtat en el treball va donar armes per combatre la discriminació per l'orientació sexual en les empreses i permeté Rob Whitfield, el primer denunciador, rebre 44.000 euros de compensació. També aquest mateix any, la Cambra dels Lords anul·lava la secció 28 de l'acta de govern local que prohibia a ajuntaments i escoles la "promoció de l'homosexualitat com a pretesa forma de relació". Al novembre del 2004, l'acta de parelles civils va obrir el registre a les famílies formades per membres del mateix sexe, que obtindran així un tracte just en pensions, impostos i herències. La pròxima trinxera per a enguany i el 2006 serà l'ensenyament: "Un 77% dels estudiants són amenaçats en algun moment per motiu de la seua sexualitat", afirma Stephen Frost, portaveu de l'organització activista Stonewall. La demanda al Govern laborista és que pose en marxa la Co-

Cap institució britànica com l'Església anglicana viu amb major trasbals el reconeixement de la diversitat de les famílies. Mentre la lluita per la igualtat i contra l'homofòbia continua, el nou arquebisbe de Canterbury, Rowan Williams, llegeix amb cura una justificació teològica de l'homosexualitat que hauria d'evitar l'escissió entre els anglicans.

missió per la Igualtat i els Drets Humans com més aviat millor.

Lectures o lliçons? El text que advoça per la validesa teològica de l'ordenament del reverend gai Gene Robinson com a bisbe del comtat nord-americà de New Hampshire porta l'ambigu títol de reconciliació-condicionament "Per disposar la nostra esperança en Crist". Dimarts 21 van venir a dur-lo a Londres Frank Griswold, primat de l'Església anglicana als Estats Units, i Andrew Hutchison, primat canadenc, que havia de fer unes quantes explicacions sobre els matrimonis del mateix sexe oficials a la diòcesi de New Westminster. Al nou arquebisbe de Canterbury, Rowan Williams, li'n correspon la lectura, però sobretot la missió de reunir l'anglicanisme mundial després que canadencs i nord-americans hagen retirat el seus repre-

Holanda, el paradís avorrit

Fa més de trenta anys que els holandesos van resoldre allò que a la resta d'Europa provocà controvèrsia: "A diferència dels anglicans britànics, els luterans alemanys i escandinaus o els catòlics mediterranis, els calvinistes holandesos hem liderat la descriminalització de la sexualitat no reproductiva i fora del matrimoni", recorda Gert Hekma, de la Gay Studies Institution d'Amsterdam. Ara, tanmateix, "el que la societat demana és aturar la sexualització artificial a què l'han sotmès els mitjans de comunicació". Segons Gert, avui a Holanda hi ha una certa tendència a la regressió.

sentants del Consell Anglicà davant l'amenaça d'escissió de les esglésies de l'Àfrica, que s'oposen a la integració dels homosexuals.

Per fer una mica de pressió a uns i altres, Outrage, una entitat radical que als anys noranta "va traure de l'armari" polítics i religiosos que negaven en públic la seua homosexualitat, ha declarat en la premsa gai del Soho que està

"disposada a inaugurar la seua felicitornada a l'activisme" properament. El seu primer objectiu, diuen, serà l'Ajuntament de Westminster, que pretén impedir l'oneig de les colorades banderes de la llibertat sexual al centre de la capital. Continuarem informant, doncs.

*Victorià Jiménez
Londres*

El Pacs: l'alternativa francesa al matrimoni oberta a tots

Des del 1998 els homosexuals francesos poden legalitzar la relació amb la seva parella a través de l'anomenat Pacs o Pacte Civil de Solidaritat. Es tracta d'un acord contractual, signat davant el tribunal de la zona o l'ambaixada o consolat corresponent, pel qual dues persones majors d'edat, lliures de tuteles, independentment de quin sigui el seu sexe, poden organitzar la seva vida en comú. No poden ser, com en el cas del matrimoni, membres de la mateixa família, ni estar casades ni haver subscrit un altre Pacs abans i que encara sigui vigent.

De moment, unes 30.000 persones cada any utilitzen el Pacs per diferents raons. No és un equivalent estricte del matrimoni, ja que no permet l'adopció —el concubinat sí, perquè la llei considera que el nen ha de conèixer, idealment, el doble model de comportament, el masculí i el femení— llevat que els que hagin signat el Pacs siguin he-

A França les parelles homosexuals es poden acollir a una mena de contracte que no reconeix tots els drets del matrimoni convencional.

